

חדרה של לואיזיאנה בחדר זה, שבו מיטה כפולה בלבד, התגוררה לואיזיאנה יחד עם שלוש בנותיה ובנה. החדר נמצא בביתו של אחי בעלה המנוח, יוסוף עומר עבדל חטף (יושב משמאל) ואשתו פאטימה (מימין). אין ספק שדלות חייה היתה אחת הסיבות לבריחותיה.

לואיזיאנה והגיס לואיזיאנה מרגרידה, הטוענת כי נאנסה בי כנסיית הקבר בירושלים, עומדת ליד גיסה, אחיו של בעלה המנוח סאלח עומר, בעת חילוץ ילדיה מהכפר דעבוב, בשבת. חילוץ זה נתאפשר תודות לשיתוף-פעולה של צה"ל, המישטרה, מישמר-הגבול ושגרירות בראזיל.

הנאנסת

מכונסיית-הקבר

רון, "המקום הזה קטן עלי", הודיע סאלח להוריו ולאחיו הבכור, "אני הולך מכאן". שנים אחדות סבב בעולם, ולבסוף הגיע לברזיל. שם פגש הגבר, שהתקרב כבר לשנות השלושים שלו, בצעירה מקומית, נוצרית בשם לואיזיאנה מרגרידה, הרומן בין השניים היה קצר, והשניים החליטו להינשא.

כחמש-עשרה שנים חיו יחדיו, בעיירה קטנה בדרום בראזיל, ובמשך השנים נולדו להם ארבעה ילדים. שמותיהם של הילדים היו מעורבים — דרום-אמריקאיים, לציין את צד האם, וערביים — שכן סאלח לא שכח את מוצאו ואף התגאה בערביותו. למרות שחי הרחק מן הכפר שבו נולד, פאטימה תרזיאנה היתה הבכורה, שנולדה ב-1963. שנה מאוחר יותר נולדה סמירה, וב-1970 נולדה למישפחה המעורבת בת שלישית, מריס-שרה שמה.

סאלח, שלא ויתר על תשוקתו ליורש ממין זכר, החליט לצרף למישפחה בן, ויהיימה. אכן, לפני כשלוש שנים, נולד לבני-החוג בן, סמיר לוזיאנו. אלא שסאלח לא הספיק לשמוח בו. לא עבר זמן רב וסאלח חלה, ונפטר כעבור תקופה קצרה. האלמנה הצעירה, בת השלושים, נותרה מטופלת בארבעה ילדים קטנים, ואז נזכרה בסיפוריו מלאי הגעגועים של סאלח על כפרי-מולדתו. במעט חסכוניותה קנתה כרטיסי-טיסה לישראל, אחרי שבירה ומצאה שהכפר דעבוב עבר, במלחמת ששת הימים, לשטח מדינת ישראל.

כשחזרה לואיזיאנה מרגרידה בנמל התעופה בלוד, לא ציפה לה ביציאה מבית-הנתיבות איש. בעזרת צעיר ערבי הצליחה להגיע עוד באותו יום לכפר דעבוב, אך שם ציפתה לה תדהמה גמורה.

החלומות היפים

התנפצו

ה שדימתה לעצמה, לפי הסיפורים, כפרי-הווילות מפואר בסביבה מקסימה, נתגלה במציאות כיישוב עלוב שבו שלוש אלפים תושבים, ושרייה דומך הפרות נודף בו מכל בית. היא נדהמה של עוד יותר כשהתייצבה בפתח ביתו של אחי-בעלה, יוסוף עומר עבד אלי-חטף. הבית המיוזנח והדל עמד בסתירה גמורה ומתממת לכל חלומותיה, בברכה למולדתו של בעלה.

האב והבנות סאלח עומר עלט חטף, בחברת שלוש בנותיו מנישואיו ללואיזיאנה. יושבת, מימין, פאטימה תרזיאנה, בת 13, שלטענת אמה עמדה להימכר לגבר כוויית. במרכז, מריס-שרה, ומשמאל יושבת סמירה.

ש יירת המכוניות טיפסה במהירות במעלה הדרך המובילה מרמאללה לכיוון הכפר הערבי דעבוב, בראש נסעה מכונית צבאית, ובה קצין צה"ל כולגת רביסרן. אחריה נראה, לאורך הדרך הצרה והפתלתלה, עוד מכוניות צבאיות אחדות, גיפים ועליהם אנשי מישמר-הגבול, וניי דות-מישטרה כחולות.

בלטה בשיירה מכונית אורחית, שנשאה עליה סימון דיפלומטי. במושב הקדמי, ליד הנהג, ישבה אשה בשנות הארבעים לחייה, שכססה את ציפורניה בעצבנות. היתה זו דבורה יגר, סגנית הקונסול של בראזיל בישראל. במושב האחורי של מכוניתה ישבו עוד כמה אנשים, לבושים אורחית.

סמוך לשעה אחת אחר-חצות הגיעה שיירת המכוניות לפתח הכפר, שהיה שרוי אותה שעה באפילה מוחלטת. רק נביחות הכלבים הקבילו את פני האורחים שבאו באישון-לילה. ליד ביתו של מוכתר הכפר דעבוב, חמד דייאחמד אל-ברוכי, נעצרה השיירה. הקצין מיהר לחווילתו של המוכר תר, ובנקישות חזקות על דלת-העץ העיר את בנייהבית.

"באנו לקחת את הילדות של הבראזי-לית", הודיע הקצין למוכתר, שהיה המום בשל שעת-הביקור הבלתי שגרתית, והר שיירה הארוכה של המכוניות, שניצבו על השביל ליד ביתו.

"בהתחלה לא ידעתי על מה הוא מדבר", סיפר השבוע אל-ברוכי לכתב העולם הזה. "ידעתי מי זאת הברזילאית, אבל הוא קרא לה בשם מרגרידה או משהו דומה, ולא ידעתי למי הוא מתכוון". הקצין לא נזקק ליותר משעה קלה על-מנת להסביר למוכתר במי ובמה מדובר. כך הגיעה אחת הפרשיות הפיקנטיות והמעניינות ביותר שאירעו בארץ באחרונה. לשיא דרמאטי נוסף.

מוגע מיני

בכנסייה

ת היתה שו הפרשייה המזודה היה עוד לפני כעשרים שנה. צעיר ערבי-מוסלמי-ירדני בשם סאלח עומר עלט חטף, החליט לעזוב את ביתו שבכפר הערבי הנידח דעבוב, על פיסגת אחד מהרי שומי